

«Έβλεπα άντρες που έκαναν εγκλήματα, μεγάλα αδικήματα, να κλαίνε..» (Αρχιμ. Γερβάσιος Ραπτόπουλος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Παναγιώτατε, πάτερ και Δέσποτα, σεβασμιώτατε άγιε Γορτύνης και Μεγαλουπόλεως κ. Ιερεμία, αγαπητέ κύριε πρόεδρε, ευλαβέστατε άγιε γενικό αρχιερατικό επίτροπε, αγαπητοί αδελφοί.

Το θέμα το δικό μου είναι απέραντο. Πρόκειται για μια διακονία σαράντα χρόνων. Και μάλιστα σε μια μικρή κοινωνία της πατρίδος μας και των άλλων χωρών του κόσμου. Μια απαξιωμένη κοινωνία που είναι η κοινωνία των κρατουμένων, ή όπως αλλιώς συνηθίσαμε να τους λέμε «φυλακισμένων».

Τα παραδείγματα Μετανοίας είναι, δε θα ήτανε υπερβολή να έλεγα άπειρα. Σκέφτομαι μόνο στις 16.100 αποφυλακίσεις, οι άνθρωποι αυτοί όταν έπαιρναν στα χέρια το αποφυλακιστήριο με μια δική μας, προσωπική, επιστολή που τους εξηγούσαμε ποιοι είμαστε, γιατί το κάνουμε αυτό και πού αποβλέπουμε. Όλοι αυτοί

οι άνθρωποι που τους άγγιξε η Αγάπη του Χριστού όπως την κυρήτταμε επανειλημμένα σαράντα χρόνια, δεν είναι δυνατόν παρά να μην άλλαξαν ζωή. Να μην πέρασαν από το αδίκημα, που σε μας είναι η αμαρτία, στη Μετάνοια. Αρκεί να σας πω ότι κάθε φορά, σε κάθε εκδήλωση, αρχίζαμε με την ομιλία του ομιλητού. Μετά την ομιλία και πριν προχωρήσουμε την προσφορά δώρων, πλουσίων δώρων, είκοσι ειδών, βάρους έξι με επτά κιλά το κάθε δέμα, βλέπαμε ζωντανά μπροστά μας τα παραδείγματα Μετανοίας.

Σε μια φυλακή της Κρήτης, μόλις τελείωσε η ομιλία, έπρεπε να περάσει μπροστά μας, να πάρει το κόκκινο αυγό, Πάσχα ήταν, να τσουγκρίσουμε το αυγό, να πουμε τις ευχές «Χριστός Ανέστη» και «Αληθώς Ανέστη» και να πάρει το δέμα ο άνθρωπος αφού φιλήσει το χέρι του ιερέα. Ένας δεν πέρασε. Πήγε σε μια άκρη και έκλαιγε με λυγμούς. Μια κυρία, από τις επισκέπτριες, προερχόμενη από την Μακεδονία, όπως όλοι μας, πήγε και του έδειξε μια συμπάθεια και του είπε: «Μα γιατί δεν φιλήσατε το χέρι του ιερέα; Γιατί δεν πήρατε το κόκκινο αυγό; Πάσχα έχουμε. Γιατί δεν πήρατε το δέμα;» Και εκείνος μες στους λυγμούς απαντάει και λέει: «Αχ, κυρά μου! Εγώ δεν είμαι άξιος να φιλήσω το χέρι του ιερέα. Εγώ έκανα έγκλημα. Σκότωσα τη γυναίκα μου.»

Το ίδιο το είδαμε και σε μια φυλακή άλλη, της Αργολίδος, στο Ναύπλιο. Την ώρα που τελείωσε η ομιλία κάθισε δίπλα στην Εκκλησία και άρχισε να κλαίει. Δεν τον πλησίασε κανείς. Γιατί έκλαιγε; Έπρεπε να χαρεί. Πήγαμε να τον επισκεφτούμε. Να του δώσουμε δώρα. Του μιλήσαμε για τον Θεό για την Αγάπη του Θεού που μας εμπνέει στη ζωή μας. Το μυστικό το είχε μέσα στην καρδιά του.

Δύο Μουσουλμάνοι, όταν είδαν ότι η Αγάπη μας, ημών των Ορθοδόξων, δεν αποβλέπει μονάχα στους Ορθοδόξους αλλά, η Αγάπη απλώνεται και αγκαλιάζει και τους Μωαμεθανούς και τους Βουδιστάς και τους Κομφουκιανούς και δεν ξέρω τι άλλο υπάρχει σε αυτόν τον κόσμο, τόσο πολύ συγκινήθηκαν που είπαν: «Εμείς αυτή τη θρησκεία θα ασπαστούμε.». Ζήτησαν από τον ιερέα που πηγαίνει Χριστούγεννα, Πάσχα, Δεκαπενταύγουστο ή και άλλη Κυριακή που λειτουργεί στη φυλακή που κάνει κατηχητικές συνάξεις τη μερίμνη του οικείου Μητροπολίτου Μακαριστού π. Ιακώβου. Βαπτίσθηκαν και πήραν Χριστιανικά ονόματα. Δε σας λέω τι ονόματα πήραν. Αυτό το αποκάλυψε ο καθηγητής Κοινωνικής Θεολογίας, εδώ του δικού μας πανεπιστημίου. Είναι κάτι σπουδαίο. Δεν αλλάζει ζωή. Αλλάζει θρησκεία. Είναι κάτι το πολύ μεγάλο.

Σε μία από τις φυλακές που επισκεπτόμεθα, της μακρινής Ρωσίας, πήγαμε μια μέρα σε μια μακρινή φυλακή στο δρόμο προς τη Σιβηρία. Επισκεφθήκαμε μια φυλακή γυναικών και μια ανηλίκων. Είχαμε τα δώρα. Στους νέους είχαμε καινούρια

μπουφάν. Για τη θερμοκρασία της ημέρας που επισκεφθήκαμε εκείνη τη φυλακή ήταν 34 βαθμούς κάτω από το μηδέν. Ανάμεσα στους επισήμους ήταν και ένας τμηματάρχης, παράγοντας του Υπουργείου Δικαιοσύνης. Ούτε που το γνώριζα. Ήταν παρών αλλά, δεν μας έδωσε γνωριμία. Μάθαμε εκ των υστέρων, ότι αυτός αμέσως την επομένη Κυριακή βαπτίσθηκε Χριστιανός Ορθόδοξος. Ήταν με πολιτικό βάπτισμα. Δεν ξέρω τι είναι αυτό. Και εδήλωσε: «Όλα τα εγγόνια μου θα τα κατηχήσω στην Ορθόδοξη πίστη. Στην πίστη των Αγίων πατέρων μας.».

Όλα αυτά μας φτερουγίζουν, πνευματικά, για να γυρίζουμε από φυλακή σε φυλακή, στην Ελλάδα και έξω από την Ελλάδα, μέχρι και τα μικρά κρατίδια στον Ειρηνικό Ωκεανό, και να μιλάμε για τον Χριστό και να μιλάμε για την Αγάπη που εμπνέει ο Χριστός. Όχι, για την αγάπη του κόσμου τούτου. Η αγάπη του κόσμου τούτου είναι ψευτιά. Η Αγάπη που εμπνέει ο Χριστός δεν εκπίπτει ποτέ, κατά τον Απόστολο Παύλο. Η Αγάπη του Χριστού διατηρείται και στη ζωή και στον θάνατο και στην αιωνιότητα.

Κάθε ομιλία, δεν είναι μια ομιλία χωρίς αυτό το ευχάριστο το συγκλονιστικό θέαμα. Όταν μιλούσα, άντρες που δεν κλαίνε εύκολα, οι γυναίκες κλαίνε εύκολα ο άντρας κλαίει δύσκολα, κι όμως άντρες που έκαναν εγκλήματα, που έκαναν μεγάλα αδικήματα έτρεχε το δάκρυ από τα μάτια. Σαν το νερό που τρέχει και δεν έχουμε ομπρέλα. Ήταν κάτι πολύ συγκλονιστικό. Ποιος μας λέει ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν μετανόησαν και δεν άλλαξαν ζωή;

(συνεχίζεται)